

A Kúria mint felülvizsgálati bíróság
Pfv.II.20.310/2014/3.

A Kúria a dr. Méhes László ügyvéd által képviselt felperesnek az alperes ellen gyermektartásdíj megállapítása iránt a Mosonmagyaróvári Járásbíróságon 9.P.20.538/2012. számon megindított és a Győri Törvényszék 2.Pf.20.387/2013/8. számú jogerős ítéletével elbírált ügyében az említett sorszámú jogerős ítélet ellen a felperes részéről 9. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon -tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

v é g z é s t :

A Kúria a jogerős ítéletet az elsőfokú ítéletnek az alperest az 1991. december 14-én született D. utónevű gyermeke vonatkozásában tartásdíjban marasztaló rendelkezéseire is kiterjedően hatályon kívül helyezi, és az elsőfokú bíróságot ebben a körben új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja.

A felperes felülvizsgálati eljárási költségét 3.600 (háromezer-hatszáz) forintban, a le nem rótt felülvizsgálati illetéket 14.400 (tizennégyezer-négyszáz) forintban állapítja meg.

Ez ellen a végzés ellen felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A jogerős ítélet alapjául szolgáló, a felülvizsgálati kérelem szempontjából releváns tényállás szerint a peres felek házasságát a Mosonmagyaróvári Városi Bíróság a P.20.242/1999/37. számú, 2001. május 14-én jogerőre emelkedett ítélettel felbontotta. A felek házasságából 1991. december 14-én született D. és az 1996. január 20-án született M. utónevű gyermekeket a felperesnél helyezte el, és kötelezte az alperest gyermekenként havi 10.000 forint gyermektartásdíj megfizetésére.

A D. utónevű gyermek 2005. november 3-án az alpereshez költözött. A Mosonmagyaróvári Városi Bíróság 9.P.20.046/2006/22. számú ítéletével a D. utónevű gyermek elhelyezését megváltoztatta és az alperesnél helyezte el. Kötelezte a felperest, hogy D. után fizessen meg az alperesnek havi 25.000 forint gyermektartásdíjat,

ugyanakkor az alperest kötelezte a M. utónevű gyermek után havi 25.000 forint gyermektartásdíj felperes javára való megfizetésére.

A már nagykorúvá vált D. 2011. január 20-án visszaköltözött a felpereshez. A gyermek a szakképző és szakközépiskolában 2007-ben megkezdett festő, mázoló és tapétázó szakmai tanulmányait 2012 októberében a pótvizsga sikeres teljesítésével fejezte be.

A felperes keresetében a D. utónevű gyermek vonatkozásában arra kérte az alperes kötelezését, hogy a 2011. január 20-tól 2012. október 21-ig terjedő időszakban jövedelmének 15 %-át, de legalább havi 35.000 forint tartásdíjat fizessen meg. A M. utónevű kiskorú gyermek vonatkozásában a kereset a gyermektartásdíj felemelésére irányult, az alperes jövedelmének 15 %-a, de legalább havi 35.000 forint határozott összegre.

Az alperes ellenkérelmében a D. utónevű gyermek vonatkozásában a kereset elutasítását kérte, mert álláspontja szerint a nagykorú gyermek érdemtelen a tartásra. A M. utónevű gyermek tekintetében a keresetet havi 30.000 forint erejéig elismerte, ezt meghaladóan annak elutasítását kérte.

A nagykorú gyermek érdemtelensége körében az alperes a következő körülményekre hivatkozott: a gyermeket a Mosonmagyaróvári Városi Bíróság végzésével 5 rendbeli közokirattal visszaélés vétsége és készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétsége miatt egy évre próbára bocsátotta; a gyermek kábítószer-élvező, amelynek kezelését az alperes sikertelenül próbálta előmozdítani; a gyermek az alperes testvérétől eltulajdonított 130.000 forintot, amit az alperes térített meg; a gyermek minden hónapban elvett az alperestől 50.000 forintot, valamint 2010. karácsonyán kivett az alperes pénztárcájából 200 eurót; a gyermek 200.000 forint kárt okozott az alperes Audi gyártmányú gépjárművében.

A felperes az alperes érdemtelenségre alapított védekezésével szemben arra hivatkozott, hogy kizárólag a gyermek nagykorúsága idején elkövetett cselekményeknek lehet jelentősége, valamint arra, hogy - ha a gyermek egyáltalán elkövette az állított cselekményeket - azok akkor történtek, amikor az alperes nevelésében és gondozásában volt, ezért az érdemtelenséget nem alapozhatják meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a M. utónevű gyermek vonatkozásában 2011. január 21-től havi 35.000 forint határozott összegre emelte fel a gyermektartásdíjat. A D. utónevű nagykorú gyermek tekintetében a 2011. január 21-től 2012. október 21-ig terjedő időszakban havi 12.000 forint tartásdíj megfizetésére kötelezte az alperest és megállapította, hogy D. vonatkozásában a tartásdíj hátralék 252.000 forint, amelynek - a M. utónevű gyermek tekintetében keletkezett 253.333 forint hátralékkal együtt - 15

napon belüli megfizetésére kötelezte az alperest.

A nagykorú gyermek esetében az elsőfokú ítélet indokolása utalt a feleket terhelő bizonyítási kötelezettségre, ugyanakkor rámutatott arra, hogy mindezeket a bíróság nem vizsgálta, mert osztotta a felperes álláspontját, amely szerint nem állapítható meg az érdemtelenség, ha a nagykorú gyermek úgy követi el a cselekedeteit, hogy az érdemtelenségre hivatkozó személy nevelése, gondozása alatt áll. Az elsőfokú bíróság a peres felek jövedelmi és vagyoni viszonyainak részletes feltárása alapján határozta meg a Dávid utónevű gyermek vonatkozásában a tartásdíjat, figyelembe véve a gyermek saját jövedelmét és tényleges szükségleteit.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben a kereset elutasítását kérte. Hivatkozott a körülményeiben bekövetkezett kedvezőtlen változásokra, jövedelmének csökkenésére, és arra, hogy az elsőfokú bíróság ezt nem értékelte megfelelően a tartásdíj megállapítása, illetve felemelése során. D. vonatkozásában fenntartotta az érdemtelenségre való hivatkozást, nem vitatva, hogy csak a gyermek nagykorúsága idején tanúsított magatartásnak van jelentősége. Állította, hogy az általa kifogásolt magatartást a gyermek a nagykorúsága idején követte el. Nem vitatta, hogy ebben az időszakban a gyermek vele élt, ugyanakkor álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem tette lehetővé, hogy bizonyítsa a perben, miszerint D. a felperessel való kapcsolattartások alkalmával szokott rá a kábítószerre.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.

A másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatta, mellőzte az alperest a D. utónevű gyermek javára tartásdíj fizetésére kötelező és a hátralék megállapítására vonatkozó rendelkezést, és az alperes által fizetendő hátralék összegét a M. utónevű gyermek vonatkozásában megállapított 253.333 forintba leszállította.

A másodfokú bíróság részbizonyítást folytatott le D. volt iskolájának megkeresésével. Az iskola tájékoztatása alapján kiegészítette a jogerős ítélet indokolásának tényállását azzal, hogy D. tanulmányi eredménye gyenge volt, ami a figyelmetlenségre, hiányos készülésre vezethető vissza. A gyermek szinte minden évet bukással zárt, amit pótvizsgán kijavított. A záróvizsgáját „jó” eredménnyel tette le. Ösztöndíjat nem kapott.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy a M. utónevű gyermek vonatkozásában az elsőfokú bíróság döntése helyes jogi következtetésen alapult, azonban a D. utónevű gyermek esetében

tévesen hagyta figyelmen kívül az alperes érdemteleniségre való hivatkozásait. A másodfokú bíróság megállapította, hogy a gyermek gyenge iskolai teljesítménye, nem megfelelő hozzáállása miatt tolódott el az iskola befejezése június helyett októberre, ezért erre az időszakra „szóba sem jöhet megalapozott tartásdíjigény”. Az ezt megelőző időszakra vonatkozóan is megállapította az érdemteleniséget, utalva az elsőfokú ítéletre, azzal, hogy „az ítélet 6. oldalának 2. bekezdésében írt magatartások egy része a gyermek nagykorúsága elérését követően tanúsított magatartás volt, melyet felperes sem vitatott”. Rámutatott, hogy nem teszi aaptalanná az érdemteleniségre hivatkozást, hogy ezen cselekedetek elkövetése idején a gyermek az alperes nevelése, gondozása alatt állt, mert a peradatokból kitűnt, hogy az alperes – amellet, hogy természetben gondoskodott a gyermekről – kötelességének érezte mindent megtenni a gyermek életvitelének rendezése érdekében, ami elől azonban a gyermek elzárkózott, és inkább a megengedőbb felperesi környezetbe költözött. A másodfokú bíróság az érdemteleniség körében értékelte a nagykorú gyermek részéről az apai megoldáskeresés elhárítását, az alperessel szemben emiatt tanúsított teljes elzárkózást. Utalt a gyermek által a nagykorúsága idején az alperes sérelmére is elkövetett, büntetőjogi felelősség lehetőségét is magában hordozó cselekményekre, valamint a gyermek kábítószer-élvezetére.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben a Pp. 275.§ (4) bekezdésére hivatkozással kérte annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság ítéletének hatályában fenntartását.

A felülvizsgálati kérelem indokolásában arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság többször kioktatta a feleket a bizonyítási teherről, ennek ellenére az alperes csupán állította, de nem bizonyította a gyermek által elkövetett lopásokat és a gépkocsiban okozott kárt. Álláspontja szerint bizonyítottság hiányában a másodfokú bíróság nem kezelhette volna tényként az alperes által állított cselekményeket. Kifogásolta, hogy a másodfokú bíróság a Pp. 235.§ (1) bekezdése és 249.§ (1) bekezdése megsértésével rendelte el az iskola megkeresését, és olyan tényre folytatott le bizonyítást, amelyre az alperes sem az elsőfokú eljárásban, sem a fellebbezésében nem hivatkozott, e körben bizonyítási indítványt nem terjesztett elő.

A felperes álláspontja szerint önmagában nem alkalmas az érdemteleniség megállapítására az a nem vitatott tény, hogy a perben érintett időszakban a gyermek kábítószer problémákkal küszködött, ugyanis ez szenvedélybetegség, amelynek alapvető kiváltó tényezője a családi kapcsolatok problémája. Ezzel a gyermek nem tanúsított olyan társadalmilag elítélendő magatartást az alperessel szemben, amely miatt a rokoni tartásra nem méltó.

A felülvizsgálati kérelem alapos, az érdemi döntéshez szükséges adatok azonban nem állnak rendelkezésre.

A felperes felülvizsgálati kérelmében részben eljárásjogi (Pp. 3.§ (3) bekezdése, Pp. 235.§ (1) bekezdése, Pp. 249.§ (1) bekezdése) jogszabálysértésre, részben anyagi jogi (Csjt. 60.§ (3) bekezdése) jogszabálysértésre hivatkozott.

I. Az elsőfokú bíróság azt a jog álláspontot foglalta el, hogy az alperes érdemteleniségre hivatkozása alaptalan, mert a vitatott időszakban a D. utónevű nagykorú gyermek jogerős ítélet alapján az alperes nevelésében és gondozásában volt. Ítélete indokolásában utalt arra, hogy - ezen jogi álláspontjából fakadóan - az alperes által állított tények vizsgálatára nem került sor a perben. Az alperes már az első tárgyaláson, az érdemi ellenkérelmében előadta azokat a tényállításait, amelyekre a nagykorú gyermek érdemteleniségét alapította (3. sorszámú jegyzőkönyv). Ugyanezen jegyzőkönyv a felperes jogi képviselőjének nyilatkozataként utal arra, hogy az elsőfokú bíróság „rámutatott” a további bizonyítás szükségességére az érdemteleniség körében, de elmaradt a bíróság tájékoztatásának rögzítése, így utóbb annak tartalma nem állapítható meg egyértelműen.

A fentiekkel összefüggésben téves jogi álláspontot foglalt el az elsőfokú bíróság, mert a nagykorú gyermek nem áll szülői felügyelet alatt, következésképpen nem tehető olyan megállapítás, hogy a nagykorú gyermek a tartásra kötelezett nevelése és gondozása alatt állt. Az érdemteleniség szempontjából önmagában nincs jelentősége annak, hogy a vizsgálandó magatartás, cselekmény idején a nagykorú gyermek a tartásra kötelezett háztartásában élt. A jelen ügyben tehát a bíróság - téves jogi álláspontja miatt - éppen az érdemteleniség szempontjából releváns alperesi tényállításokra nem folytatta le a bizonyítást.

A Pp. 3.§ (3) bekezdése értelmében a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítékok rendelkezésre bocsátása - ha törvény eltérően nem rendelkezik - a feleket terheli. A bizonyítás indítványozása elmulasztásának, illetve a bizonyítási indítvány elkésett voltának jogkövetkezményei, valamint a bizonyítás esetleges sikertelensége törvény eltérő rendelkezése hiányában a bizonyításra kötelezett felet terheli. A bíróság köteles a jogvita eldöntése érdekében a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeiről a feleket előzetesen tájékoztatni.

A Legfelsőbb Bíróság 1/2009. (VI.24.) PK véleményben részletesen

kifejtette, hogy a Pp. 3. §-ának (3) bekezdésében előírt tájékoztatási kötelezettség célja annak biztosítása, hogy a fél a bizonyítási indítványait a jóhiszemű és célszerű pervitel követelményeinek megfelelően előterjeszthesse. A felet - függetlenül attól, hogy jogi képviselővel jár-e el - tájékoztatni kell arról, hogy a bíróság a Pp. 163. §-a alapján mely tényállításait ítéli olyannak, amelyek bizonyításra szorulnak. A tájékoztatásnak a kereseti (viszontkereseti) kérelem és az ellenkérelem (kifogás) alapjaként előadottakból kiindulva, az anyagi jogi szabályok szerint jelentős tényekre kell vonatkoznia. A tájékoztatásnak az adott tényállításokra vonatkozóan egyediesítettnek és teljes körűnek, valamennyi elbírálásra kerülő kérelemre kiterjedőnek kell lennie. A tájékoztatást a jegyzőkönyvben vagy külön végzésben úgy kell rögzíteni, hogy annak tartalma utóbb egyértelműen megállapítható legyen.

Az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértést követett el azzal, hogy nem tájékoztatta megfelelő módon a feleket a bizonyítási kötelezettségről és bizonyítási teherről. Nem felel meg a tájékoztatási kötelezettség teljesítésének az, hogy a 9. sorszámú jegyzőkönyvbe foglalt végzésben az elsőfokú bíróság felhívta az alperest, hogy az érdemtelenség bizonyítására állítson elő tanút, ez a felhívás ugyanis nem tartalmazta, hogy konkrétan mely tények szorulnak bizonyításra.

Szabályszerű bizonyítási indítvány hiányában nem állapítható meg, hogy melyik fél, milyen tényre vonatkozóan állította elő tanúként a D. utónevű nagykorú gyermeket. D. a 2011. szeptember 28-án tartott tárgyaláson tanúként jelent meg, azonban az elsőfokú bíróság nem hallgatta ki, mert helyt adott a tanú felekhez fűződő hozzátartozói kapcsolatára alapított vallomás megtagadásának. Ezzel az elsőfokú bíróság ugyancsak eljárási szabálysértést követett el, mert a Pp. 170.§ (3) bekezdés b) pontja szerint a hozzátartozói viszony alapján a tanúságtétel nem tagadható meg, ha a kérdés családi viszonyon alapuló vagyoni jogi ügyre vonatkozik, amelyek körébe a tartásdíj követelés is tartozik. Az elsőfokú bíróság akkor járt volna el helyesen, ha fellebbezhető végzéssel vallomástételre kötelezi a tanút (Pp. 171.§ (2)-(3) bekezdése), és arról tájékoztatja, hogy a kihallgatása során azokra a kérdésekre tagadhatja meg a vallomástételt, amelyek nem a tartásdíj iránti igényvel, illetve nem az érdemtelenség alapjául szolgáló körülményekkel állnak összefüggésben.

II. A jogerős ítélet részben iratellenesen állapította meg, hogy a felperes nem vitatta az alperes által az érdemtelenség körében állított magatartásokat. A felperes csupán a gyermek kábítószer fogyasztását ismerte be, de az eljárás során mindvégig vitatta a pénz elvételével és a károkozással kapcsolatos alperesi állításokat. A felperes nem beismerésként, hanem a jogi álláspontja

kifejtése körében, feltételes módon utalt arra, hogy amennyiben egyáltalán elkövette a gyermek az alperes által állított magatartásokat, ebből az alperesre nézve nem származhat előny, mert a gyermek az érintett időszakban a nevelése, gondozása alatt állt.

Ennek ellenére a másodfokú bíróság tényként kezelte, és az érdemtelenség szempontjából értékelte a „büntetőjogi felelősség lehetőségét is magában hordozó cselekményeket”.

III. Az alperes a per során nem hivatkozott a D. utónevű gyermek gyenge tanulmányi eredményére, és ezzel kapcsolatos bizonyítási indítványa sem volt. A másodfokú bíróság hivatalból elrendelt bizonyítás keretében kereste meg a gyermek volt iskoláját a tanulmányi előmenetelével összefüggésben, ezzel azonban szintén eljárási jogszabályt sértett.

Hivatalból történő bizonyításra - figyelemmel a Pp. 286. §-ának (1) bekezdésében, a 287. §-ában, illetve a 290. § (1) bekezdésében foglaltakra - csak a kiskorú gyermeket illető tartásdíj megállapítása körében van lehetőség, ez a szabály a nagykorú gyermek, illetve más rokonok tartási igénye esetén nem alkalmazható. Utóbbi esetben a Pp. 164. § (2) bekezdése alapján a hivatalbóli bizonyítás tilalmának általános szabálya érvényesül (BH 2011.40.).

A másodfokú bíróság az általa lefolytatott részbizonyítással a bizonyítás megengedhetőségének Pp. 235.§ (1) bekezdésében és 249.§ (1) bekezdésében foglalt feltételeit is figyelmen kívül hagyta, mert a gyermek gyenge tanulmányi eredményére, mint új tényre az alperes nem hivatkozott a fellebbezésben, és ezt Pp. hivatkozott rendelkezései nem is tették volna lehetővé (BH 2003.204.).

A jogszabálysértő módon szerzett bizonyíték a tényállás kiegészítésének alapjául nem szolgálhat, és az így megállapított tények az érdemtelenség körében nem értékelhetők.

Az a körülmény egyébként, hogy D. a szükséges tanulmányait nem júniusban, hanem csak októberben fejezte be nem szolgál alapul a tartásdíj fizetési kötelezettség ezt megelőző időponttal történő megszüntetésére sem.

Mindezek alapján a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítéletnek a D. utónevű nagykorú gyermek utáni tartásdíj fizetési kötelezettségre vonatkozó rendelkezése körében olyan eljárási szabálysértések történtek, amelyek ezen kereseti kérelem érdemi elbírálására lényeges kihatással voltak. Ezért a Pp. 275.§ (4) bekezdése alapján a jogerős határozatot részben hatályon kívül helyezte, és az ügyben eljáró elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. Ez a döntés nem érinti a jogerős

ítéletnek a M. utónevű gyermek után járó gyermektartásdíj fizetési kötelezettségre vonatkozó rendelkezését.

A nagykorú gyermek vonatkozásában érvényesített kereseti kérelem elbírálásának jogalapja a Csjt. 60. § (2) és (3) bekezdése, mely szerint tartásra a munkaképes leszármazó is jogosult, ha erre szükséges tanulmányai folytatása érdekében rászorul. Nem jogosult tartásra a nagykorú, ha magatartása miatt arra érdemtelenné vált.

A Legfelsőbb Bíróság XXIX. sz. Polgári Elvi Döntésének b) pontja szerint nem köteles a szülő tartani a szükséges tanulmányait folytató munkaképes gyermeket akkor, ha a gyermek a tartásra kötelezettel szemben olyan súlyosan kifogásolható magatartást tanúsít, amelyre tekintettel a társadalmi felfogás szerint a tartásra nem méltó (érdemtelenség).

A kialakult bírói gyakorlat következetes abban, hogy az érdemtelenség szempontjából kizárólag a gyermek nagykorúsága idején tanúsított magatartásnak van jelentősége (BH 1994.601). Ezt az alperes sem tette vitássá a módosított ellenkérelmében.

Az érdemtelenség megállapítása körében nem értékelhető a tartásra kötelezettel szembeni súlyosan kifogásolható magatartásként az, hogy a nagykorú gyermek nem tanúsított megfelelő együttműködést az életvitele rendezésére irányuló alperesi erőfeszítésekkel. Ez nem esik olyan szintű negatív társadalmi megítélés alá, amely egyúttal az erkölcsi normák sérelmével jár. A felek nem vitatták, hogy D.-nek kábítószer-élvezettel kapcsolatos problémái voltak az érintett időszakban, mindazonáltal az érdemtelenség szempontjából önmagában ennek nincs jelentősége, mert jóllehet a szenvedélybetegség társadalmi problémaként is jelen van, azonban az ezzel küzdő egyént, önmagában a szenvedélybetegsége miatt nem övezi negatív közmegítélés, a kábítószer fogyasztás, illetve az a körülmény, hogy azzal D. az alperes kezdeményezése ellenére nem hagyott fel, nem az alperes ellen irányult, érdemtelenséget nem alapoz meg.

A Mosonmagyaróvári Városi Bíróság Bk.30/2011/2. számú jogerős végzésével az alperes bizonyította, hogy D.-vel szemben a büntető ügyben eljáró bíróság próbára bocsátás intézkedést alkalmazott, azonban a végzés indokolása alapján megállapítható, hogy a bűncselekményeket a gyermek nem az alperessel szemben követte el.

Az alperes által a perben állított, de nem bizonyított magatartások közül a pénz elvétele és az alperes vagyonát károsító cselekmények értékelhetők a tartásra kötelezettel szemben tanúsított, a társadalmi közmegítélés szerint súlyosan felróható magatartásként, az eset valamennyi körülményének gondos mérlegelése mellett. E magatartások megállapításához szükséges tényállást azonban az elsőfokú bíróság nem tárta fel. Az alperes csupán általános

megfogalmazásokkal utalt a gyermek cselekményeire, előadása hiányos. Nem tisztázott, hogyan történt a pénzkezelés az alperes háztartásában, milyen módon biztosította a nagykorú gyermek számára a napi életvitel során szükséges pénzösszeget, valamint, hogy mikor, milyen körülmények között, mekkora pénzösszegeket vett el tőle D., amelyekkel összefüggésben az alperes a gyermek felróható cselekményét állítja. Nem tisztázott az sem, hogy az Audi gépkocsiban okozott kár milyen körülmények között keletkezett, illetve, hogy a gyermek gondatlan vagy szándékos magatartására vezethető vissza.

Az elsőfokú bíróságnak a megismételt eljárásban az alperes újbóli személyes meghallgatása során pontosítania kell a pénz elvételével és a károkozással kapcsolatos tényállításokat. Ezt követően a bíróság az 1/2009. (VI.24.) PK véleményben kifejtett tartalommal és formában köteles tájékoztatni az alperest a bizonyításra szoruló tényekről és a bizonyítási teherről. A jogi képviselő nélkül eljáró alperest célszerű tájékoztatni azokról a bizonyítási eszközökről is, amelyek a per adataiból megállapíthatóan nélkülözhetetlenek a bizonyítási kötelezettség teljesítéséhez.

Tanú indítványozása esetén az elsőfokú bíróságnak gondoskodnia kell arról, hogy a fél indítványa tartalmazza a Pp. 167.§ (1) bekezdésében meghatározott adatokat, különös tekintettel a bizonyítani kívánt tényekre. Amennyiben a tanú alapos ok nélkül megtagadja a vallomástételt, a Pp. 171.§-ának megfelelően kell eljárni.

A lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként, a bizonyítékoknak a Pp. 206.§ (1) bekezdése szerinti mérlegelése alapján kerül abba a helyzetbe az elsőfokú bíróság, hogy megalapozott döntést hozhasson a Dávid utónevű gyermek vonatkozásában érvényesített tartásdíjról, és ezzel összefüggésben a Csjt. 60.§ (3) bekezdése alkalmazhatóságáról.

A Kúria a Pp. 275.§ (5) bekezdése alapján a felülvizsgálati eljárásban felmerült költség összegét csupán megállapította, annak viseléséről az új határozatot hozó bíróság dönt. A felülvizsgálati eljárásban felmerült ügyvédi munkadíj mértékének meghatározása a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (5) bekezdésén alapul.

Budapest, 2015. február 24.

Dr. Makai Katalin s.k. a tanács elnöke, dr. Gábor Áron s.k. előadó bíró, dr. Kövesné dr. Kósa Zsuzsanna s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő